

[Pürschel.]

gerne til at gaa hen og tilsidesætte ikke blot den gamle Straffelov, men den nye, og dette gør man i Demokratiets Navn. Der kræves dertil en Sagfører og fire Nævninger. Til en enstemmig Vedtagelse i den danske Rigsdag kræves der blandt andet omtrent halvandet hundrede Folketingsmænd. Lad os kun faa de Ting drøftet, faa dem op i Dagslyset, og lad os diskutere dem — jeg er villig til det —, og lad os se, hvor meget sundt og sandt Demokrati der kan anføres til Fordel for dette!

Jeg skal slutte hermed. Jeg tror, at det for saa vidt er unødvendigt at fortsætte Diskussionen, som Lovens Skikkelse jo er afgjort. Men netop ud fra den Opfattelse, at man forholdsvis hurtigt igen vil komme til at staa overfor en Behandling af disse Lovgivningsemner, har jeg fundet det rigtigt at gøre disse Bemærkninger. Jeg er meget glad ved de Udtalelser, der faldt fra Justitsministeren, fordi de viser en vis Forstaaelse af det, som efter min Mening er det rigtige, at vil man bevare Nævningeinstitutionen, maa man ikke hengive sig til den slette Konservatisme at tro, at den Form, som denne Institution har faaet for Aar-hundreder siden, fremdeles er den rigtige, men saa maa man modtage Belæring udefra og se, hvad der er sket. I Tyskland har man fuldstændig afskaffet Nævningeinstitutionen. I Frankrig, som er det Land, der vel har Æren af at have indført den, i alt Fald har født Tanken om den, og hvor den vel i alt Fald er lige saa gammel omtrent, som den er i England — i dette Land har man nu reformeret Nævningeinstitutionen saaledes, at Dommeren gaar med Nævningerne ind i Nævningelokalet og deltager i Raadslagningen og til Gengæld nogle af Nævningerne deltager i Strafudmaalingen. Dette er efter min Mening en moderne Form for Nævningeinstitutionen, som har Betingelser for at vække Tillid og skabe en Medvirken af Lægmænd i disse store og vigtige Sager under Former, som ikke kan mødes med den Mistillid, som nu store Kredse med Rette nærer til Nævningeinstitutionen.

Fraenkel: Det ærede Medlem Hr. Pürschel mener, at det skulde være min Pligt at begrunde min Mening om denne Sags Behandling, naar jeg kalder den for forkvaklet. Ja, det er jo muligt, at jeg burde have gjort det, og det er saamænd meget let at gøre, men jeg skulde saa have rullet Akt efter Akt op. Lad mig nøjes med at sige, at naar der, medens Injuriesagen var til Behandling, bliver anlagt en kriminel

Sag om akkurat det samme, er det da den naturligeste Ting af Verden at lade de kriminelle Undersøgelser fuldbyrdes, før man slutter Injuriesagen. Dette har Højesteret sat sig imod. Den har gjort det ogsaa delvis paa Grundlag af Oplysninger, som den har modtaget af en Ret, som slet ikke havde Lov til at give de Oplysninger. Hvis alt dette ikke er at forkvakle en Sag, ved jeg ikke, hvad man skal gøre ved en Sag, for at dens Behandling kan fortjene denne Betegnelse.

Naar den ærede Taler siger, at der har ingen Uregelmæssigheder fundet Sted, vil jeg dertil svare: nej, Ulykken er netop den, at det er gaaet saa overordentlig regelmæssigt til, at en Behandling af Sagen, som Almenheden kunde forstaa, var en retfærdig Behandling, var udelukket.

Pürschel: Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem kan paastaa, at en for stor Regelmæssighed i Behandlingen af en Sag er en Forkvakling, for rent logisk betyder dette, at alle Sager er forkvaklede, og det tror jeg dog er en Konsekvens, som det ærede Medlem ikke vil drage.

Dernæst vil jeg sige, at det var netop det normale og selvfølgelig og rigtige, at Injuriesagen, hvis Grundlag var i Orden, og som var fuldt ud oplyst, fandt sin Afgørelse paa det Grundlag, paa hvilket den skulde finde sin Afgørelse. Det var det eneste rigtige. Der var i denne Sag to Parter. Den ene Part havde lige saa vel som den anden Krav paa at faa en Ende paa denne Sag, og det vilde have været en Ubillighed og en Forkvakling af Sagen at bære sig anderledes ad.

Fraenkel: Nej, det ærede Medlem forstaaer ikke, at det, at en Sag forløber regelmæssigt, det vil sige saaledes som Retsformerne, saaledes som Bureauformerne kræver det, skulde kunne være en Fejl ved Behandlingen, men det har netop været Fejlen her. Det Spør, denne Sag var kommet ind i, var efterhaanden et saadant, at man maatte ud af det, hvis Almenheden skulde forstaa, at der blev øvet Ret. Alt dette forstaaer det ærede Medlem ikke et Muk af, og det begriber jeg saa godt, at han ikke gør. Uden at ville pille nogle af de Laurbær af, der er givet det ærede Medlems Intelligens (*Elmqvist:* Det var Ironi) . . . , vil jeg sige, at det ærede Medlems Intelligens lider af noget, som gælder saa mange andre virkelig intelligente Mænd, at der er visse Punkter, hvor, lad os sige, det er deres Følelse, lad os sige, det er deres moralske Opfattelse, som